EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Cultura | Aida Solà | Actualitzat el 09/04/2014 a les 22:00

"Treballar amb nens és una experiència impressionant"

ENTREVISTA. Carlos J.Benito Ã©s actor i cantant de musicals com **Hello Dolly**, **Spiderman**, **Hoy no me puedo levantar** o **40 Principales, el musical**. Actualment interpreta el CapitÃ Von Trapp al musical **Sonrisas y lÃ¡grimas.**

En quin moment et vas plantejar començar a estudiar teatre, interpretació i cant?

Realment vaig començar quan era petit a l'escola i després a l'institut i, en el meu temps lliure, m'apuntava a tallers relacionats amb tot aquest món de les arts escèniques. I va ser a través d'aquests cursos que molta gent em deia per què realment no em plantejava estudiar interpretació i cant.

Quina va ser la reacció de la teva família en saber que et volies dedicar al món del teatre?

Ells no s'ho esperaven per res del món, ja que jo era el típic noi *freaky* de l'institut, de la universitat, perquè abans d'estudiar teatre, vaig estudiar enginyeria de telecomunicacions. I els meus pares estaven molt obsessionats amb què estudiés i, és que no només això, sinó que disfrutava estudiant, vull dir que sóc una persona molt metòdica, organitzada.
De cop, un dia per l'altre, els vaig dir que marxava a fer un musical a una altra ciutat, un musical professional i al costat de Concha Velasco. I, a partir d'aquell moment, ells van veure que realment m'agraden els musicals i que m'hi volia dedicar professionalment. Però, és clar, el que més els va sorprendre és que jo sóc una persona molt tímida i mai m'havien sentit cantar a casa. Tot i això sí que sabien que feia musicals, però més *amateur* , però mai s'haurien arribat a pensar a nivell professional. I, a partir d'aquest moment, m'han ajudat i recolzat sempre i en tot moment.

Saps actuar, cantar i ballar. Per arribar a ser un gran actor és necessari saber fer una mica de tot?

Jo crec que per arribar a ser un gran actor és necessari saber quins són tots els recursos que el teu cos et dóna: ànima, ment, cor... Vull dir que com més dominis el teu cos, més fàcil serà posar-se a la pell d'un personatge, ja que qualsevol personatge camina, té sentiments, es mou... Un personatge el formen moltes parts. És per això que considero que conèixer el teu cos, estudiar dansa o ball et permet no només fer diagonals, sinó també conèixer, sentir el teu cos i poder-lo arribar a utilitzar com tu vulguis.

La veu? Evidentment que és imprescindible per un actor. La veu l'has de dominar de dalt a baix, i hi ha moltes tècniques per arribar-la a dominar. Per exemple, no és igual la mateixa veu que t'estic fent ara, durant l'entrevista, que la veu que faig mentre estic fent el Capità Von Trapp. La veu del Capità és una veu més greu, més intensa, més de persona gran i arribar a crear-la m'ha costat, però si ho he pogut fer és perquè domino el meu cos completament.

I no pot faltar la interpretació. Si no saps interpretar, poca cosa podràs fer. Tot i això, considero que és un conjunt, és a dir, que una cosa no és res sense l'altra, sinó que es complementen. I com més informació tens de cada instrument, més potent i més perfecte pot ser el personatge que hagis de crear.

Foto: www.carlosjbenito.com

De tots els personatges que has interpretat en els diferents musicals, de quin en tens un

record més bonic?

Crec que cada personatge m'ha marcat moltíssim. Han estat diferents etapes de la meva vida, diferents moments. Tot i això crec que dels personatges que en tinc un record més gran, han marcat un abans i un després a la meva vida i que els tindré sempre al cor: han estat Mario (*Hoy no me puedo levantar*), Mateo (*40 Principales, el musical*) i el Capitan Von Trapp. Són tres personatges completament diferents, però tots ells em marcaran per alguna cosa o altre.
Del personatge de Mario en destacaria la responsabilitat vocal. Vull dir que en el seu moment jo cantava 46 cançons i havia d'estar sempre perfecte, perquè son cançons de pop-rock que han d'estar a l'alçada. A part que el musical està enfocat els anys 80, una època que va marcar un abans i un després a la nostra història de la música. Mario va ser un personatge que em va fer madurar i, alhora, em va obrir moltes portes cap al món del teatre musical.

Després de Mateo, només en guardo un detall, el moment de l'accident en què ell es queda en cadira de rodes. Per tant, imagina't crear un personatge amb cadira de rodes... Va ser una experiència brutal! Recordo anar a casa amb cadira de rodes per saber les dificultats que tenia al carrer, per saber com em mirava la gent, per saber com em sentia amb el personatge i, bàsicament, per posar-me a la seva pell. Crec que Mateo em va marcar per la cadira de rodes. Ara, una cadira de rodes forma part de mi, vull dir que la domino perfectament.

I, finalment, del Capità Von Trapp és un personatge que mai m'hauria arribat a pensar que l'interpretaria, però sempre ho havia sommiat. Quan em van oferir el personatge jo estava en el musical dels 40 Principales. Era un altre Carlos, amb cabells curts, sense barba... I va ser acabar el musical dels 40 i deixar-me barba i aconseguir aparentar una persona més gran de la que sóc.
A part d'això, hi havia tot l'equip tècnic i els actors i les actrius, sobretot la Sílvia.

Sobretot la Sílvia?

La Sílvia és una actriu no molt coneguda en l'àmbit espanyol, però que sí que ha treballat molt a l'Argentina i aquí ha fet alguna coseta. És una persona meravellosa i estic feliç d'haver-la descobert. En el musical de *Sonrisas y lágrimas* , el paper de la Maria està escrit per a ella, perquè és exactament igual que la Sílvia Luchetti. La Sílvia, a part d'actriu, també és professora, també viu al camp, és una persona molt inquieta, extrovertida, carinyosa... I és el que necessitem els actors i, sobretot, els nens del musical. Tots necessitem una persona com la Sílvia!

Per tant, quan et van oferir el paper de Capità Von Trapp, podries dir que vas fer d'un somni realitat, no?

Sí, realment sí. Però tenia por, moltíssima por perquè tothom coneix la pel·lícula i en té unes referències meravelloses, per tant, l'expectativa que la gent es farà sobre el musical és molt alta i la por era saber si podria estar a l'altura del personatge o no. Podríem dir que primer vaig tenir molta alegria, després por i finalment, treball, molt treball. Només vaig pensar en treballar, treballar i treballar i tirar cap endavant.

A l'hora de crear el personatge del Capità Von Trapp, vas mirar-te la pel·lícula?

Quan em van trucar per fer el càsting si que em vaig mirar les escenes del Capità a la pel·lícula, per saber per on anaven els trets, però no vaig acabar de veure-la. I quan em van seleccionar per fer el ppersonatge em vaig oblidar completament de la pel·lícula perquè son personatges ben diferents. Christopher Plummer tenia 50 anys, jo en tinc 35. Per tant, amb el director, Jaime Azpilicueta, vam decidir buscar la pròpia essència de cadascú per arribar a crear el Capità Von Trapp. Potser quan acabi de fer el musical sí que veuré la pel·lícula sencera, però fins que no acabem tota la gira.

Foto: www.carlosjbenito.com

***Sonrisas y lágrimas* és la producció més gran que ha fet gira per Espanya fins ara. Amb més de trenta artistes, setanta persones, entre equip tècnic, maquillatge, vestuari... Com ho feu per organitzar-vos i fer que tot això no sigui un caos?**

És qüestió d'un gran equip que lideri tot això. Però, realment, és díficil, molt díficil. Tant a nivell tècnic com artístic. Perquè a nivell tècnic són 9 trailers, més 100 tècnics, 40 personatges de la part artística, més l'orquestra, més els nens de cada ciutat... Per tot això es requereix una organització molt, molt estructurada i que tot estigui a la perfecció.

Treballar amb nens és tan fàcil com diuen? O també té alguna cosa dolenta?

Jo sempre he treballat pels nens i aquest és el primer cop que he treballat amb nens. Treballar amb nens és una experiència impressionant. Els nens són els únics capaços de donar naturalitat a una actuació. Per molt que ho intentem els adults, no ens sortirà mai la mateixa naturalitat.
Els nens són molt innocents i a dalt de l'escenari no saps mai per on et sortiran, i això és meravellós per l'actor, ja que et fa estar sempre despert, viu i et fa actuar-reaccionar en tot moment.